

Děvče mi usnulo

G#maj7/Bb - 111113

Cmaj7 Děvče mi Ami7 usnulo už v A7 polovině s Dmi
loky,
Hmi7/5- hrál jsem jí E7 od Kainara Ami jedno Ami/G
krásný Fmaj7 blues,
hodiny zl Cmaj7 enivěly a zt A7 išily své kroky,
p Fmaj7 od okny zazíval p G#maj7/Bb oslední auto G
bus.

Schoulená do klubička spokojeně funí,
nejlepší publikum, co vůbec kdy jsem měl,
ač duchem daleko, dnes poprvé jsem u ní,
a co bych napoprvé ještě více chtěl?
Otoman zanaříkal: to je dneska mládež,
jen samá slovíčka a nikde žádnéj čin,
jenže ji probudit, to by byla svatokrádež,
zbejvá mi kytara a nedopitej gin.
A tak tu tiše zpívám oprýskaným stěnám
o jedný holce, co ji Kainar kdysi znal,
ač trochu pod parou, ač vůbec nerozumím ženám,
jestli mi dovolíte, budu zpívat dál.

Bázlivá

Zajíkl C á, bázliv C9 á, věčně s F e jen usmív Fmi á,
omlouv Cmaj7 á se židli A7, má-li usedn Dmi out, A7
každým sl F ůvkem ji p Fmi oplašiš a v C e všem tuší
m A7 yš,
Dmi svět má G za temný C kout. A7, Dmi, G+

Podzim C ek za měst C9 em leká j F i svým šelest Fmi
em,

v kavárn Cmaj7 ě se bojí m A7 alý čaj si d Dmi át,
A7 n F ikdo mi za ni neruč Fmi í, u Cmaj7 mře mi v
náruč A7 í,
Dmi až jí řeknu: G+ mám tě C rád ...

Mám prima den

Celé o ½ vyš

A Mám prima den, budík mě D nevzbu A dil,
tak jsem se pr D obud A il až o půl d D esát E ý,
m A ám prima den, kam bych teď p D ospích A al,
svět se t D očí d A ál, je celý D usmát E ý.

®:

F#mi Je to k E rása, F#mi mít v rukou čas,
j E e to krása, n A echat svý nohy kráčet t Hmi am,
kam samy cht A ějí.

Mám prima den a oči pro dívky,
jsem plnej polívky z bufetu Opery,
mám prima den, hodinky v opravně,
příjemně únavně táhne se úterý.

®:

Mám prima den, punčová zmrzlina
mi cestu do kina určitě zpříjemní,
mám prima den, i když mi zítra snad
budou v práci lát - můj šéf je přízemní.

®:

Dvě spálený srdce

Karel Plíhal

C Tramvají G dvojkou F jezdíval jsem G do C Ži G de F
nic G,
z C tak velký G lásky F většinou G nezbyde Ami nic,
Z F takový C lásky F jsou kruhy C pod oči G ma
a dvě C spálený G srdce - F Nagasaki, G Hiroši C ma.
G F G

Jsou jistý věci, co bych tesal do kamene,
tam, kde je láska, tam je všechno dovolené,
a tam, kde není, tam mě to nezajímá,
jó, dvě spálený srdce - Nagasaki, Hirošima.

Já nejsem svatej, ani ty nejsi svatá,
ale jablka z ráje bejvala jedovatá,
jenže hezky jsi hrála, když mi někdy bylo zima,
jó, dvě spálený srdce - Nagasaki, Hirošima.

Tramvají dvojkou jezdíval jsem do Židenic,
z tak velký lásky většinou nezbyde nic,
Z takový lásky jsou kruhy pod očima
a dvě spálený srdce - Nagasaki, Hirošima.
[: a dvě C spálený G srdce - F Nagasaki, G Hiroši C
ma. G F G :]

K vodě

Karel Plíhal

Až mě^D jednou^A pustíš k vo^D dě, tak ti^A asi vy^E
ho^A vím,
budu^{Emi} mávat na^{Hmi} ty lo^{Emi} dě s ro^{E7} zvinu^A tím
pla^E chtoví^A m,
dáš mi ča^{Emi} je do^{Hmi} termo^G sky^D,
kousek chle^G ba k sva^A čině^{Hmi, A}
a vy^D dám se^A jen tak, bo^D sky,
po^{Hmi} ze le^{Emi} ný hla^A dině^{D, A, D}

Po hladině jde se těžce skromným i těm
chvástavým,
na nejbližší rovnoběžce nákou loď si zastavím,
nech si svoje tklivý plky, rozděl věci na půlky,
potkám pravý mořský vlky, pravý mořský Karkulky.

Přijde bouře, strhne stěžně, těžko bude tej noci,
až na zádech mě ke dnu něžně snesou rejnoci,
v tu ránu už budu v Pánu, věčný spánek na víčkách,
proto v Tichém oceánu chod'te, prosím, po špičkách.

Až mě jednou pustíš k vodě, tak ti asi vyhovím,
budu mávat na ty lodě s rozvinutým plachtovím,
když se s koňma dlouho oře, zpravidla jsou znaveni,
co dál říci - snad jen moře-město-kuře-stavení.

Kde jsou

Karel Plíhal

®:
^G Kde jsou, ^G kdepak ^C jsou
naše ^G velkole^{Emi} pý^D plány^{G, D}
^G kde jsou, ^G kdepak ^C jsou -
na hřbi^G tově^{Emi} zako^D pány.^{G, D}

^F Sedíš tu ^C tiše ^C jako pě^D na
^F žijem svůj ^C život, no ^C jak se říká - ^D do ztracena,
^G kde jsou, ^G kdepak ^C jsou
naše ^G velkole^{Emi} pý^D plány^{G, D}

®:
Kde jsou, kdepak jsou naše velkolepý plány,
kde jsou, kdepak jsou písně nikdy už nedopsány.

Život byl prima a neměl chybu,
teď je mi zima a nemám ani na Malibu,
kde jsou, kdepak jsou naše velkolepý plány.^G

Já bych si rád najal dům

Karel Plíhal

A7/5+ D D7

Já bych^D si rád najal^{D7} dům
kde bych^G moh' žít jen svým^{Gmi} snům
celý^D stmělý^{H7} slepá^{Emi} okna v p^{A7} růčelí.^{D, H7, B7,}
A7

S koro^D uhvičkou na stře^{D7} še,
s půdou^G plnou v^{Gmi} eteše,
pak b^D ych čeka^{H7} l až to^{Emi} vítr p^{A7} ročeše^D.
Dmaj7, D7

^G Ve sklepě bych našel dívku^{Gmi} zazděnou
k^D olem sudy starých v^{D7} ín,
^G zahrál bych na harfu opu^{Gmi} štěnou,
^{E7} v duši měl paví^{A7} stín.

Já myslí^D vám si pota^{D7} jmu,
že až si^G ten dům pronaj^{Gmi} mu,
ob^D ěším se^{H7} samým š^{Emi} těstím n^{A7} a říms^D e.
Dmaj7, D7

^G Ve sklepě bych našel dívku^{Gmi} zazděnou
k^D olem sudy starých v^{D7} ín,
^G zahrál bych na harfu opu^{Gmi} štěnou,
^{E7} v duši měl paví^{A7} stín.

Já myslí^D vám si pota^{D7} jmu,
že až si^G ten dům pronaj^{Gmi} mu,
ob^D ěším se^{H7} samým š^{Emi} těstím n^{A7} a říms^{D, G7,}
D6/9 e.

Kluziště

Karel Plíhal

1.
St^C rejček^{Emi7/H} kovář^c Ami7^{Ami7} hytil k^{C/G} leště, Fmaj7^{Fmaj7}
uštip' z^C noční^{Fmaj7} obloh^G y
j^C ednu m^{Emi7/H} alou ka^{Ami7} pku d^{C/G} eště, t^{Fmaj7} a Fmaj7^{Fmaj7} C
mu sp^C adla p^{Fmaj7} od noh^G y,
n^C ejdřív^{Emi7/H} ale chy^{Ami7} til sl^{C/G} inu, t^{Fmaj7} ak Fmaj7^{Fmaj7} C
šáh' k^C amsi pr^{Fmaj7} o pivo^G ,
p^C ak přit^{Emi7/H} áhl kov^{Ami7} adlin^{C/G} u a Fmaj7^{Fmaj7} C
obrovs^C ký klad^{Fmaj7} ivo.

R: Zatím t^C ři bílé v^{Emi7/H} rány pě^{Ami7} kně za se^{C/G} C/G
bou
kolem jd^{Fmaj7} ou, někam jd^C ou, do rytm^{D7} u se
kývaj^G í,
tyhle tř^C i bílé vr^{Emi7/H} ány pěk^{Ami7} ně za seb^{C/G} ou
kolem jd^{Fmaj7} ou, někam jd^C ou, nedojd^{Fmaj7} ou,
nedojd^C ou.

2.
Vydal z hrdla mocný pokřik ztichlým letním
večerem,
pak tu kapku všude rozstřík' jedním mocným
úderem,
celej svět byl náhle v kapce a vysoko nad námi
na obrovské mucholapce visí nebe s hvězdami.

®:

3.
Zpod víček mi vytrysk' pramen na zmačkané
polštáře,
kdosi mě vzal kolem ramen a políbil na tváře,
kdesi v dálce rozmazaně strejda kovář odchází,
do kalhot si čistí ruce umazané od sazí.
C Emi7/H Ami7 C/G Fmaj7 C D7 G C Emi7/H Ami7 C/G Fmaj7 C

Králíci

Karel Plíhal

N^C a jaře jezdím k tetičce, tetička pracuje v
chemičce
a na zahrádce chová modré kr^{D7} álíci,
k^G rmí je modrou skalic^C í.

V létě jezdím k sestřence, sestřenka pracuje ve
vápence
a na zahrádce chová modré králíci,
dostává od tetičky tu skalici pro ně.

Na podzim jezdím ke strýci, strýc razí mince v
Kremnici
a na zahrádce chová modré králíci,
taky dostává od tetičky tu skalici.

V zimě navštěvuji synovce, synovec pracuje ve
zbrojovce
a na zahrádce chová bílé králíci,
neboť tetička ho nemá dvakrát v lásce.

Mrtvý vrabec

Karel Plíhal

C, Edim, F, D#dim, C, Edim, F, D#dim

C^C Jenom trocha^{Edim} sazí a trocha^F pe^{D#dim} ří,
C^C na světě^{Edim} mi to nikdo^F neuvě^{F#dim} ří,
Cmaj7^{Cmaj7} že tam ležel^F na náro^{Edim} ží^C starý a mrtvý
vra^{G+} bec.

O červnových třešních snad se mu zdálo,
když jsem nad ním stál, právě poprchalo,
a on tam ležel na nároží - starý a mrtvý vrabec.

*: ^F Zatím dole v dancingu tři ^{G#} snědí páni
v smokingu^C hrají pro cizí^{A7} vkus,
^{D7} stesk jim voči zavírá, když ^{D#dim} kytarista zazpívá
svý^{G#} nejnovější^G blues.

Námořnická

Karel Plíhal

^D Maličký námořník v ^k ^G rabičce od mýdla
v ^D ydal se n ^{A7} apříč v ^D anou,
bez mapy, buzoly, v ^G esel a kormidla
pl ^D uje za kr ^{A7} ásnou Jan ^D ou.

®:

^{F#mi7} Za modrým ^{Hmi7} obzorem d ^{F#mi7} va mysy ^{Hmi7}
naděje
l ^E ákají odvážné kl ^{A7} uky,
sn ^D ad právě na něho št ^G ěstí se usměje,
c ^D íl má už n ^{A7} a dosah r ^D uky.

Maličký námořník v krabičce od mýdla
zpocený tričko si svlíká,
moře je neklidný, Jana je nastydlá,
kašle a loďkou to smýká.

R:

Maličký námořník s vlnami zápasí,
polyká mýdlovou pěnu,
loďka se potápí, v takovémto počasí
je těžké dobývat ženu.

R: Za modrým obzorem dva mysy naděje
čekají na další kluky,
maličký námořník i študák z koleje
mají cíl na dosah ruky.

Nosorožec

1.

^P ^Ami řivedl jsem domů Božce ^Dmi nádhernýho ^Ami
nosorožce,
^Dmi originál tl ^Ami ustokožce, k ^{D#dim} oupil jsem ho v
h ^{H7} ospodě.
^Z ^Ami a dva rumy a dvě vodky př ^Dmi ipadal mi v ^Ami
elmi krotký,
^p ^Dmi ošlapal mi p ^Ami olobotky, ^{E7} ale jinak v p ^Ami
ohodě.
^Vzn ^Dmi ikly menší p ^Ami otíže př ^{H7} i nástupu d ^Ami o
zdviže,
př ^Dmi i výstupu z ^Ami e zdviže ^{D#dim} už nám to šlo l
^{H7} ehce.
^Vzn ^Ami ikly větší potíže, kd ^Dmi yž Božena v n ^Ami
egližé,
kd ^Dmi yž Božena v n ^Ami egližé řv ^{D#dim(E7)} ala, že
ho n ^{E7(A}mi) echce.

2.

Marně jsem se snažil Božce vnutit toho tlustokožce,
originál nosorožce, co nevidíš v obchodech.
Řvala na mě, že jsem bohém, pak mi řekla: Padej,
sbohem,
zabouchla nám před nosorohem, tak tu sedím na
schodech.
Co nevidím - souseda, jak táhne domů medvěda,
originál medvěda, tuším značky grizzly.
Už ho ženě vnucuje a už ho taky pucuje
a zamčela a trucuje, tak si to taky slízli.

3.

^Ami Tak tu sedím se sousedem, s ^Dmi nosorožcem ^Ami
a s medvědem,
n ^Dmi adáváme j ^Ami ako jeden n ^{E7} a ty naše sl ^Ami
epice.

Prší

Karel Plíhal

®:

^C Pr ^{C/H} ší a ^Dmi hvězdy ^G na plakátech b ^C lednou
^{C/H} ,
zp ^Dmi ívám si sp ^E olu s reprob ^Ami edno ^Ami/G u,
jak ta lá ^F ska deštěm v ^G oní,
stejně v ^C oněla i l ^G oni, zkrátka

1.

^C Pr ^{C/H} ší a ^Dmi soused c ^G hodí sadem s ^C konví ^{C/H} ,
k ^Dmi aždej se d ^E iví, jenom ^Ami on v ^Ami/G í,
proč m ^F ísto toho kr ^E opení
si n ^A ezaleze k t ^D opení
a n ^G epřečte si M ^C cBaina,
proč v ^F ozí mouku d ^E o mlejna.

®:

2.

Prší a soused venku prádlo větší,
práce ho, jak je vidět, těší,
ač promáčen je na nitku, tak na co volat sanitku,
stejně na čísle blázince je věčně někdo na lince.
^P ^C rší ^{C/H} ... ^Dmi

Padaly hvězdy

®:

^C Padaly h ^{Ami} vězdy a ^{D9/F#} jedna z nich s ^G lítla
mé milé př ^C ímo d ^{D9/F#} o klín ^G a,
j ^C ak byla žh ^{Ami} avá, tak s ^{D9/F#} ukně jí ch ^G ytla,
a od sukně c ^C elá r ^F oklin ^C a.

^{Ami} Má milá k ^{Emi} řičí: ^{Ami} pomoz mi p ^{Emi} řece,
n ^{Ami} estůj tu j ^{Emi} ako z k ^{D#dim} amene,
t ^{Ami} ak jsem ji r ^{Emi} ychle ^{Ami} odtáhl k ř ^{Emi} ece
z d ^{Ami} osahu t ^{Emi} oho pl ^D amen ^G e.

®:

Jenže ta hvězda tu moji milou
rozpálila jak kamínka,
zuby i nehty mi pustila žilou
a já drtil její ramínka.

®:

Pod hlavou nebe a nad hlavou země,
v obrovským požáru škvařím se,
jsem totiž v ní, jako ona je ve mně,
jako dvě kapky steklé na římse.

®:

Teď už jen v očích jak tečka za snem
skomírá malý plamínek,
běžíme k hvězdě a oba žasnem:
je to jen chladnoucí kamínek.

Trubadúřská

Karel Plíhal

1.

^{Ami} Od hradu ^{Emi} ke hradu ^{Ami} putujem,
zp ^C íváme ^G a holky m ^E uchlujem.
/: Dř ^{Ami} ív j ^{Ami/G} inam n ^{Fmaj7} ejedem ^{F maj7/F#} ,
d ^{Ami} okud tu p ^{Emi} oslední n ^{Ami} esvedem. :/

2.

Kytary nikdy nám neladí,
naše písně spíš kopnou než pohladí,
/: nakopnou zadnice
ctihodných měšťanů z radnice. :/

®:

^G Hop hej, je ^C ve ^{Emi7/H} selo,
pan kn ^{Fmaj7} íže po ^{D9/F#} zval k ^G ejklíře,
hop hej, je v ^C es ^{Emi7/H} elo,
dnes v ^{Fmaj7} ítaní ^{Emi} jsme h ^{Ami} osti.
^H op hej, je v ^C es ^{Emi7/H} elo,
ač n ^{Fmaj7} edali n ^{D9/F#} ám tal ^G íře,
hop hej, je v ^C es ^{Emi7/H} elo,
pod st ^{Fmaj7} ůl nám h ^{Emi} ážou k ^{Ami} osti.

3.

Nemáme způsoby knížecí,
nikdy jsme nejedli telecí,
/: spáváme na seně,
proto vidíme život tak zkresleně. :/

4.

A doufáme, že lidi pochopí,
že pletou si na sebe konopí,
/: že hnijou zaživa,
když brečí v hospodě u piva. :/
®:

5.

Ale jako bys lil vodu přes cedník,
je z tebe nakonec mučedník,
/: čekaj' tě ovace
a potom veřejná kremace. :/

6.

Rozdělej' pod náma ohýnky
a jsou z toho lidové dožínky.
Kdo to je tam u kůlu,
ale příliš si otvíral papulu.
Kdo to je tam u kůlu,
borec, za nás si otvíral papulu.

®:

7.=1.

8.

To radši zaživa do hrobu,
než pověsit kytaru na skobu
a v hospodě znuděně čekat ...

Ráda se miluje

Karel Plíhal

®:

^{Ami} Ráda se miluje, ^G ráda ^C jí,
^F ráda si ^{Emi} jenom tak ^{Ami} zpívá,
vrabci se na plotě ^G háda ^C jí,
^F kolik že ^{Emi} času jí ^{Ami} zbývá.

^F Než vítr dostrká ^C k útesu ^F tu její ^C legrační ^E
bárku
a ^{Ami} Pámbu si ve svém ^G note ^C su ^F udělá ^{Emi} jen
další ^{Ami} čárku.

®:

Psáno je v nebeské režii, a to hned na první stránce,
že naše duše nás přežijí v jinačí tělesný schránce.

®:

Úplně na konci paseky, tam, kde se ozvěna tříští,
sedí šnek ve snacku pro šneky - snad její podoba
příští.

®:

Vstávej, holka

Vs ^G távej, holka, ^{Ami7} bude ^{Hmi7} ráno
k ^{Ami7} alný jako M ^D etuj ^G e.
Zahraju ti n ^{Ami7} a piá ^{Hmi7} no,
j ^{Ami7} en co zjistím, kd ^D e tu j ^G e.
J ^{Emi} edno stojí t ^{Ami} amhle v k ^{Emi} outě
^{Ami} b ^{D7} ez pedálů, b ^{A7} ez kláv ^{D7} es.
V t ^G omhle jednou p ^{Ami7} ovezo ^{Hmi7} u tě
f ^{Ami7} unebráci př ^D es náv ^G es.

Báby budou mlíti pantem,
chlapi bručet pod kníry:
"Tahala se s muzikantem,
proto tyhle manýry."
Housle budou svými trylky
opěvovat tichounce,
všechny tyhle horký chvílky
ve studený garsónce.

Pak na dráty telefonní
jako noty na linky
sednou hvězdy, které voní
jak rumový pralinky.
Z nich ti potom loutna s flétnou
naposledy zahraje,
že se naše duše střetnou
hned za bránou do ráje.

Vstávej, holka, bude ráno
kalný jako Metuje.
Zahraju ti na piáno,
jen co zjistím, kde tu je.
Dopij tenhle zbytek rumu,
ať je zase veselo,
jsme tu spolu z nerozumu,
tak co by nás mrzelo.